

Sygn. akt III AUa 48/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga (spr.) SA Marcjanna Górską
Protokolant: sekr. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2015 r. w Lublinie

sprawy B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

w związku ze skargą na niewydanie decyzji przez organ rentowy

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 30 października 2014 r. sygn. akt VIII U 1944/13

zmienia częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że końcową datę wypłaty wyrównania ustala na dzień 21 listopada 2012 roku i oddala odwołanie w pozostałej części.

Sygn. akt III AUa 48/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wznowił B. S. wypłatę emerytury od 1 czerwca 2013 r, to jest od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożony został wniosek o wypłatę, powołując się na art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 1440 ze zm.)

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawczyni domagała się zmiany i wypłaty wyrównania różnicy pomiędzy kwotą wypłaconej renty, a należnej emerytury za okres od dnia wstrzymania emerytury, tj. od 1 października 2011 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Wskazał, iż wnioskodawczyni 5 września 2011 r. złożyła, w związku z kontynuowaniem zatrudnienia, wniosek o zawieszenie emerytury i wznowienie

wypłaty renty. Decyzją z dnia 22 września 2011 r organ wznowił wypłatę renty od 1 października 2011 r. Natomiast zaskarżoną decyzją ZUS wznowił wypłatę emerytury od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 30 października 2014 r zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych do wypłaty wnioskodawczyni kwoty stanowiącej różnicę należnej emerytury i wypłaconego świadczenia rentowego w okresie od 1 października 2011 r do 31 maja 2013 r.

Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i ich ocenie prawnej.

B. S., urodzona (...), będąc uprawniona do renty, w dniu 19 marca 2010 r wystąpiła z wnioskiem o emeryturę. Decyzją z dnia 24 maja 2010 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił wnioskodawczyni prawo do emerytury od 1 marca 2010 r. Wnioskodawczyni od 29 października 1996 r pozostaje w zatrudnieniu w Firmie (...) w L..

W dniu 5 września 2011 r B. S. w związku z kontynuowaniem zatrudnienia złożyła wnioski o zawieszenie emerytury i wznowienie wypłaty renty. Decyzją z dnia 22 września 2011 r organ rentowy wznowił wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 października 2011 r.

W dniu 7 czerwca 2013 r wnioskodawczyni złożyła wniosek o „odwieszenie wypłaty emerytury w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r”. ZUS, rozpoznając powyższy wniosek, decyzją z dnia 14 czerwca 2013 r wznowił B. S. wypłatę emerytury od 1 czerwca 2013 r (decyzja, k. 147 akt ZUS, t. II). W dniu 12 lipca 2013 r wnioskodawczyni odwołała się od tej decyzji, domagając się zmiany i wypłaty wyrównania emerytury w stosunku do wypłacanej renty od dnia wstrzymania świadczenia emerytalnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na to odwołanie wniósł o jego oddalenie. Wskazał, iż wnioskodawczyni uprawniona jest do emerytury od 1 marca 2010 r, a uprzednio od 11 stycznia 1996 r pobierała rentę. Natomiast 5 września 2011 r złożyła, w związku z kontynuowaniem zatrudnienia, wniosek o zawieszenie emerytury i wznowienie wypłaty renty. Decyzją z dnia 22 września 2011 r organ wznowił wypłatę renty od 1 października 2011 r. Natomiast w zaskarżonej decyzji ZUS wznowił wypłatę emerytury od pierwszego dnia złożenia wniosku, zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 1440 ze zm.).

Rozpoznając wniosek z dnia 12 lipca 2013 r ZUS w dniu 17 lipca 2013 r wydał decyzję, w której na mocy art. 149 § 3 kpa i art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 83b ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 1542 ze zm.) odmówił wznowienia postępowania w sprawie wstrzymania wypłaty emerytury w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r (sygn. akt K 2/2012) ze względu na uchybienie terminu do złożenia skargi (k. 157 akt ZUS, t. II).

Sąd stwierdził, że okoliczności faktyczne nie są sporne w sprawie i wynikają wprost z powołanych dokumentów.

W ocenie Sądu, istota sprawy sprowadza się do nierozpoznania wniosku B. S. z 12 lipca 2013 r w ustawowym trzydziestodniowym terminie, określonym art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej. Wnioskodawczyni, wnosząc odwołanie 12 lipca 2013 r, określiła swoje żądanie odmiennie, niż uprzednio we wniosku z 7 czerwca 2013 r. Wówczas bowiem wskazała, iż wnosi o „odwieszenie emerytury zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego”, bez wskazania daty początkowej. Stanowisko zatem Zakład Ubezpieczeń Społecznych zawarte w decyzji z dnia 14 czerwca 2013 r jest prawidłowe o tyle, iż oznaczona została data początkowa wypłaty świadczenia emerytalnego, zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, tj. pierwszy dzień miesiąca, w którym został złożony wniosek (wniosek, k. 135, decyzja k. 147 akt ZUS, t. II).

Natomiast w złożonym 12 lipca 2013 r kolejnym wniosku B. S. żądała wypłaty wyrównania świadczenia stanowiącego różnicę pomiędzy świadczeniem emerytalnym i rentowym. Tak sprecyzowane żądanie, jako nowe, winno być we właściwym trybie rozpoznane i co do niego wnioskodawczyni miała prawo oczekiwać, iż organ rentowy wyda merytoryczną decyzję. Natomiast decyzja z dnia 17 lipca 2013 r nie rozstrzyga wniosku strony i nie zawiera

merytorycznej oceny żądania wnioskodawczynie, do czego ZUS był zobowiązany. Wymieniona bowiem nie złożyła żądania o wznowienie postępowania, a jedynie do tej kwestii odniósł się Zakład Ubezpieczeń Społecznych w powołanej decyzji.

Wobec nierozpoznania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniosku B. S. w terminie 30 dni i na mocy art. 477¹⁴ § 3 kpc Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę co do istoty i wydał orzeczenie merytoryczne.

Rozpoznając istotę sprawy Sąd podniósł, iż wznowienie wypłaty świadczenia rentowego decyzją z dnia 22 września 2011 r (k. 259 akt ZUS) oznaczało jednocześnie zawieszenie wypłaty świadczenia emerytalnego (choć bez wydania formalnej decyzji) i nastąpiło w oparciu o wniosek ubezpieczonej. Jednak, co istotne, wniosek ten był uzasadniony faktem zmiany stanu prawnego i wprowadzeniem z dniem 1 października 2011 r regulacji art. 103 a ustawy emerytalnej, która obligowała ZUS do wstrzymania z urzędu wypłaty emerytury wnioskodawczynie wobec kontynuowania zatrudnienia, czego wymieniona była w pełni świadoma. B. S., kierując się tym stanem rzeczy, wystąpiła o wypłatę niższego świadczenia rentowego. Ten jednak wniosek nie może ograniczyć uprawnień wnioskodawczynie do wypłaty należnego jej świadczenia emerytalnego (faktycznie różnicy pomiędzy wypłaconą rentą a emeryturą), bowiem ZUS bez tego wniosku wydałby z urzędu decyzję o wstrzymaniu wypłaty emerytury, wobec kontynuowania zatrudnienia, zgodnie z art. 103a ustawy emerytalnej i jednocześnie decyzję o wznowieniu renty. Wobec powyższego oczywiste jest, iż sytuację, w jakiej jest wnioskodawczynie należy rozpatrywać przez pryzmat wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, K 2/12 (Dz. U. z 2012 r, poz. 1285), bowiem to działanie ustawodawcy spowodowało podjęcie przez B. S. niekorzystnej dla siebie decyzji.

Sąd przypomniał, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r (Dz. U. z 2012 r, poz. 1285) orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z powołanym orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, w stosunku do ubezpieczonych, których dotyczy wskazane rozstrzygnięcie Trybunału, należy dokonać rekonstrukcji stanu prawnego do takiego, jaki obowiązywał przed dodaniem przepisu art. 103a do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wówczas nie istniał wymóg rozwiązania stosunku pracy celem realizacji prawa do emerytury, gdyż przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507) uchyliły z dniem 8 stycznia 2009 r przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zatem wobec ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r i którym nie była wypłacana emerytura wobec kontynuowania przez nich zatrudnienia, zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, świadczenie powinno być wypłacane bez zmian.

W realiach niniejszej sprawy wnioskodawczynie uzyskała prawo do emerytury od 1 marca 2010 r, zatem nie było konieczności wstrzymania od 1 października 2011 r korzystniejszego świadczenia wnioskodawczynie, a na skutek wprowadzenia regulacji prawnej niezgodnej z Konstytucją wnioskodawczynie została wprowadzona w błąd, powodujący podjęcie przez nią niekorzystnych działań i wypłacania w konsekwencji na jej rzecz niższego świadczenia niż należnej emerytury.

Konieczne stało się wydanie wyroku uwzględniającego skargę B. S.. Sąd Okręgowy w Lublinie zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych do wypłaty różnicy pomiędzy dwoma świadczeniami, do których wnioskodawczynie jest uprawniona wypłaconą rentą, a należną emeryturą w okresie od 1 października 2011 r do dnia 31 maja 2013 r.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz na mocy art. 477¹⁴ § 3 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., zaskarżając wyrok częściowo, tj. w zakresie zobowiązania organu rentowego do wypłaty kwoty stanowiącej różnicę należnej emerytury i wypłaconego świadczenia rentowego za okres od 22 listopada 2012 r do 31 maja 2013 r.

Apelujący zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 129 i 135 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 1440 ze zm.) oraz pominięcie przepisów art. 1 i 7 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r do dnia 21 listopada 2012 r (Dz. U. z 2014 r, poz. 169).

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie prawa do wyrównania za okres od 1 października 2011 r do 21 listopada 2012 r i oddalenie odwołania w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podał, że decyzją z dnia 14 czerwca 2013 r, wydaną w rozpoznaniu wniosku B. S. z dnia 7 czerwca 2013 r o odwieszenie wypłaty emerytury w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, wznowił wypłatę emerytury od 1 czerwca 2013 r, wstrzymując z tą datą wypłatę renty. Od decyzji z 14 czerwca 2013 r wnioskodawczyni odwołała się, podnosząc że domaga się wypłaty wyrównania różnicy pomiędzy kwotą wypłaconej renty, a kwotą należnej emerytury za okres od dnia wstrzymania wypłaty emerytury, tj. od dnia 1 października 2011 r. ZUS w rozpoznaniu wymienionego wniosku, zawartego w odwołaniu, wydał 17 lipca 2013 r decyzję odmawiającą wznowienia postępowania na podstawie art. 145 kpa i uzasadniał tę decyzję tym, że w razie, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, to strona może wnieść skargę o wznowienie postępowania w terminie jednego miesiąca od wejścia w życie wyroku Trybunału - zatem wnioskodawczyni złożyła skargę po upływie wymaganego terminu. Sąd Okręgowy w Lublinie uznał, że odwołanie jest uzasadnione i wyrokiem z dnia 30 października 2014 r - po rozpoznaniu skargi na niewydanie decyzji przez organ rentowy - zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych do wypłaty wnioskodawczyni kwoty stanowiącej różnicę należnej emerytury i wypłaconego świadczenia rentowego w okresie od 1 października 2011 r do 31 maja 2013 r.

Organ rentowy nie zgodził się z wyrokiem, w zakresie daty końcowej wypłaty wyrównania, wydanym z naruszeniem wyżej wymienionych przepisów prawa materialnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa, nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Przepisy art. 135 ust. 1 ustawy stanowią zaś, że w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty.

W ocenie apelującego, przy bezspornym stanie faktycznym dotyczącym prawa B. S. do renty oraz do emerytury, jej wniosku z 5 września 2011 r o podjęcie wypłaty renty w związku z kontynuacją zatrudnienia powodującym zawieszenie wypłaty emerytury, a także bezspornej dacie wniosku z dnia 7 czerwca 2013 r o „odwieszenie wypłaty emerytury w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r” jak i żądania wypłaty wyrównania ww. różnicy, zawartego we wniosku z dnia 12 lipca 2013 r, Sąd Okręgowy z naruszeniem wymienionych przepisów orzekł, iż wnioskodawczyni ma prawo do wyrównania emerytury za cały okres pobierania renty, aż do zgłoszenia do ZUS wniosku z czerwca 2013 o „odwieszenie” wypłaty emerytury.

Zdaniem organu rentowego, Sąd pierwszej instancji, podając w uzasadnieniu motywy wydanego wyroku i powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, pominął przepisy art. 1 i 7 ustawy o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w związku z art. 103a ustawy emerytalnej, w okresie od 1 października 2011 r do 21 listopada 2012 r.

Apelujący stoi na stanowisku, że przyznanie zaskarżonym wyrokiem prawa do wyrównania emerytury za okres od 22 listopada 2012 r do 31 maja 2013 r spowodowało naruszenie powołanych na wstępie przepisów prawa materialnego i dlatego wyrok w tej części nie może się ostać.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest zasadna.

Trafne są jej zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego.

Rzeczywiście zawieszenie ubezpieczonej wypłaty emerytury od 1 października 2011 r nie było prawidłowe, bowiem przepis prawa, na podstawie którego nastąpiło, to jest art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r Nr 291, poz. 1707) w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, K 2/12, w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r (Dz. U. z 2012 r, poz. 1285).

Trybunał orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Po ogłoszeniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r wnioskodawczynie mogła wnieść do organu rentowego skargę o wznowienie postępowania zakończoną ostateczną decyzją, w trybie art. 145a kpa. Przepis ten stanowi bowiem, że można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja (§ 1). W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (§ 2).

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r został ogłoszony w dniu 22 listopada 2012 r, zatem termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania upłynął 22 grudnia 2012 r. Wnioskodawczynie nie wniosła skargi w określonym prawem terminie.

Ogólna zasada dotycząca wypłaty świadczeń z ubezpieczenia społecznego zawarta została w przepisie art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 1440 ze zm.). Przepis ten stanowi, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawczynie zgłosiła wniosek o wypłatę emerytury 7 czerwca 2013 r, dlatego prawidłowo od 1 czerwca Zakład Ubezpieczeń Społecznych wznowił wypłatę zawieszony emerytury, stosownie do powyższego przepisu.

W wyjątkowy sposób ustawowo uregulowana została sytuacja osób, do których miał zastosowanie przepis uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją. W dniu 13 grudnia 2013 r wydana została ustawa o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r do dnia 21 listopada 2012 r (Dz. U. z 2014 r, poz. 169).

Ustawa ta w art. 1 określiła zasady ustalenia i wypłaty emerytury, do której prawo zostało zawieszony na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726, z 2011 r Nr 291, poz. 1707 oraz z 2012 r poz. 1285) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia

1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r poz. 1440, 1717 i 1734), zwanej dalej "ustawą o emeryturach i rentach z FUS", w okresie od dnia 1 października 2011 r do dnia 21 listopada 2012 r.

Przepis art. 7 cytowanej ustawy wskazał, że wypłata zawieszony emerytury następuje na wniosek emeryta (ust. 1). Emeryt, o którym mowa w art. 5, do wniosku o wypłatę zawieszony emerytury jest obowiązanym dołączyć zaświadczenie o wysokości przychodów, o których mowa w art. 104 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 2). Wniosek o wypłatę zawieszony emerytury składa się do organu rentowego (ust. 3). Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie ustalenia i wypłaty zawieszony emerytury w terminie 60 dni od dnia wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji (ust. 4).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, jak wynika z treści apelacji, nie kwestionował ustaleń Sądu pierwszej instancji, że wnioskodawczyni złożyła wniosek o wypłatę emerytury (różnicy między emerytura a rentą) w lipcu 2013 r. ZUS nie kwestionował również okoliczności, że Sąd Okręgowy potraktował odwołanie wnioskodawczyni jako skargę na milczenie organu i rozstrzygnął w przedmiocie wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 r, mimo niewydania decyzji w tym zakresie.

Jednak zarówno Zakład Ubezpieczeń Społecznych, jak i Sąd Okręgowy, mogły obecnie rozstrzygać w przedmiocie wypłaty emerytury za wcześniejszy okres tylko na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r do dnia 21 listopada 2012 r. Jak wynika już z samej nazwy ustawy, dotyczyła ona wypłaty emerytury tylko za okres od 1 października 2011 r do 21 listopada 2012 r. Nie było zatem podstaw do orzeczenia o wypłacie emerytury (u wnioskodawczyni o wypłacie różnicy między wysokością wypłacanej renty a wysokością emerytury) za okres od 22 listopada 2012 r do 31 maja 2013 r.

Podstawą wypłaty dochodzonego przez wnioskodawczynię świadczenia za okres od 22 listopada 2012 r mogła być wniesiona przez nią skarga o wznowienie postępowania, lub wcześniejsze złożenie wniosku o wypłatę świadczenia na zasadach ogólnych.

Jednak wnioskodawczyni nie wniosła skargi o wznowienie postępowania w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r w wymaganym terminie, a wniosek o wypłatę świadczenia złożyła dopiero 7 czerwca 2013 r.

W tej sytuacji nie ma podstaw do wypłaty emerytury (różnicy między świadczeniami) za okres od 22 listopada 2012 r do 31 maja 2013 r.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny, uwzględniając apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok częściowo, ustalając końcową datę prawa do wypłaty emerytury na 21 listopada 2012 r i oddalając odwołanie w pozostałej części.